

PHẦN VI

Vũ Quyên chợt mình thức giấc, miệng cô khát đắng. Cô mở mắt ra. Hoàng Thanh vui mừng cầm tay cô:

- Em thức rồi hả? Anh pha sữa cho em uống nghen?

Hoàng Thanh vội vàng pha cốc sữa, anh đỡ Vũ Quyên cho cao lên một chút, tựa người vào thành giường, rồi dịu dàng bón từng muỗng sữa cho cô.

- Em nghe trong người như thế nào Quyên?

- Mệt lắm!

- Không sao đâu, bác sĩ sẽ vào nước biển cho em, em sẽ lại sức thôi.

- Anh không giận em sao anh Thanh, vì em đã không nghe lời anh?

Hoàng Thanh lắc đầu:

- Không, anh thương em. Tất cả chỉ tại anh mà cuộc đời em mới ra như thế này.

- Không phải tại anh, lẽ ra em nên nghe lời anh quay về, nhưng mà em mặc cảm đã bị làm nhục, không còn trong trắng nữa, cô Á Châu lại hơn em tất cả. Em có nói với anh đi nữa, chắc gì anh còn yêu em như ngày xưa.

- Em khờ thật đó Quyên! Anh và Ái Châu là bạn, cô ấy giúp anh vì anh cứu cháu của cô ấy. Chính Duy Hoàn cũng hiểu lầm, thù hận anh thành hại em. Nhưng thật ra cũng là do Ái Châu thật sự nhận rõ được bản chất lưu manh của Duy Hoàn mà rời xa hẳn.

Vũ Quyên ứa nước mắt:

- Còn em, không phải không nhận rõ bản chất lưu manh của hắn, mà do em nghĩ em không còn gì để mất nên buông trôi cuộc đời mình luôn. Em say với những đồng tiền. Từ nhỏ đến lớn, em chưa bao giờ làm chủ được, để cuối cùng em không còn gì nữa hết.

- Không, em còn anh. Lúc em đi khỏi nhà Duy Hoàn, anh có đưa ba em vào Sài Gòn, lần ấy ông đã khóc khi biết em hư hỏng. Cho đến bây giờ dù em có gởi tiền về, ông cũng đâu có nhận.

Vũ Quyên gục mặt vào ngực áo Hoàng Thanh khóc nức lên. Được trong vòng tay anh, cô thấy lòng mình ấm lại như thuở nào còn có nhau. Cả hai ngồi bên bờ sông Hàn, mắt chìm trong mắt, bàn tay đan bàn tay:

- Anh sẽ ở lại đây với em chớ anh Thanh!

- Mỗi ngày anh sẽ vào đây thăm em. Hãy can đảm lên bỏ thuốc Quyên nhé.

Vũ Quyên khép mắt lại hạnh phúc. Hoàng Thanh đỡ cô nằm xuống:

- Em nằm nghỉ đi, cũng chiều rồi, anh phải về.

Vũ Quyên bịn rịn nắm tay Hoàng Thanh:

- Ngày mai anh vào với em không?

- Có, ngày mai anh vào, nhưng phải trưa, buổi sáng anh phải làm việc.

- Em sẽ chờ anh.

Vũ Quyên cười với Hoàng Thanh, nụ cười đầu tiên từ lúc cả hai gặp lại cho gương mặt cô sáng lên một chút. Hoàng Thanh hôn lên trán cô, rồi quay bước. Lúc này anh mới nghĩ đến Ái Châu, có lẽ cô chờ anh cả ngày nay rồi cũng nên. Tình và nghĩa sao cho vẹn bề đây?

Hoài Chương gay gắt:

- Em có biết cô Vũ Quyên gì đó, khi nhập trại phục hồi nhân phẩm, người ta xét nghiệm máu của cô là dương tính không? Vậy mà em để cho chồng sắp cưới của mình vào đó lo cho cô ta, rồi mang căn bệnh ghê gớm đó về nhà. Anh van em hãy tỉnh ngộ lại đi, đừng có ngu ngốc nữa.

Quay qua ông bà Hoài Châu, Hoài Chương biết mình nên đánh vào lòng sợ hãi của mẹ mình hơn nữa.

- Ba mẹ mà còn cho Hoàng Thanh về nhà này nữa là con dọn ra ngoài. Con có hai đứa con, con không thể để nó lây bệnh truyền nhiễm ghê gớm đó đâu mẹ.

Ái Châu khó chịu:

- Anh nghĩ lệch lạc đi đâu vậy. Anh thừa biết căn bệnh Aids đó lây nhiễm qua con đường nào mà.

- Dù lây nhiễm qua con đường nào đi nữa, nhưng sống chung với những người đó, anh sợ và ghê tởm lắm.

Bà Hoài Châu lên tiếng:

- Anh con nói phải đó. Con phải lập tức bắt Hoàng Thanh tẩy trùng khi trở về nhà bỏ bộ đồ mặc trong ngày nay, và cấm tuyệt đối nó không được lui tới với con nhỏ kia, mang bệnh truyền nhiễm về nhà.

Ái Châu nhăn mặt:

- Đâu cần có như vậy hả mẹ.

Anh Thư xen vào:

- Còn cô, nếu chưa ăn ở với anh ta thì thôi, còn có...cũng nên đi xét nghiệm máu.

Ái Châu tức giận đứng bật dậy:

- Anh chị đừng có quá đáng. Được, em sẽ dọn ra ngoài ở ngay, nếu như anh chị sợ bị lây nhiễm.

Anh Thư cười nhạt:

- Đó là do em nói, anh chị không ép. Chỉ tại em chọn một người chồng có lắm chuyện phiền phức, còn chưa kể năm ba ngày, chị dâu anh ta cứ đến đây dòm ngó xin tiền. Cái gia đình như vậy, lẽ ra cô không nên chui đầu vào.

- Em đã chọn và em không hề thay đổi quyết định của mình...

Hoàng Thanh về ngay lúc ấy, anh đã nghe tất cả khi vào cổng. Thở dài anh muốn bỏ đi, nhưng anh đi đâu đây, có chỗ nào cho anh đến.

Nhìn thấy chiếc bóng đồ dài ở bậc cửa. Ái Châu vội đi ra. Cô lo lắng không biết Hoàng Thanh có nghe được gì không, nên gượng gạo:

- Anh Thanh! Sao không vào nhà?

- Anh không hiểu mình có nên vào hay không, vì anh vừa từ chỗ Vũ Quyên về. Có lẽ anh vào nhà không tiện đâu, nên em lên phòng lấy giùm cho anh mấy bộ đồ, anh đến nhà anh Hai.

Ái Châu lắc đầu:

- Không, em không cho anh đi. Anh vào nhà đi!

- Em đừng ép anh, Châu ạ. Cho dù ba em và em thương anh, nhưng anh cũng phải có lòng tự trọng của mình.

- Nhưng chúng ta sắp là vợ chồng.

- Có lẽ cũng cần nghĩ lại là chúng ta có nên cưới nhau hay không.

Ái Châu sửng sò:

- Anh nói gì vậy?

Hoàng Thanh đi luôn ra đường. Đúng, anh nên có suy nghĩ lại, bởi vì anh và Ái Châu là hai giai cấp khác nhau. Nếu có đám cưới với Ái Châu, anh phải bỏ mặc Vũ Quyên, lương tâm của anh chỉ có thể cho phép anh bội tình, chứ không thể bỏ rơi Vũ Quyên.

- Anh Thanh!

Ái Châu đuổi theo:

- Anh đi đâu vậy?
- Anh đến nhà anh chị Hai.
- Chờ em lấy quần áo cho anh!

Hoàng Thanh đứng lại chờ Ái Châu vào trong lấy quần áo cho anh. Anh không biết mình nên có thái độ nào với Ái Châu. Sự quay mặt của anh có thể làm Ái Châu đau khổ, nhưng rồi thời gian sẽ giúp cô quên anh và yêu một người đàn ông khác, hơn anh tất cả mọi mặt.

Ái Châu trở ra với túi quần áo nhỏ:

- Mình đi anh Thanh!

Hoàng Thanh đẩy xe đi. Ái Châu, ngồi lên phía sau, bàn tay cô tự nhiên ôm vòng qua bụng anh.

- Chạy đi anh! Mà anh đến nhà chị Hai ở có tiện không?
- Không tiện cũng phải chịu.

Hoàng Thanh chạy xe đi, Ái Châu dựa mặt vào lưng anh.

- Vũ Quyên như thế nào rồi hả anh?
- Cô ấy vẫn còn vã thuốc, đang thời kỳ cai thuốc, nên vất vã dữ lắm. Chiều nay có vẻ tỉnh tỉnh một chút.

Ái Châu thờ dài:

- Có phải lúc nãy anh đã nghe anh chị Hai nói chuyện? Mặc kệ anh chị Hai nói gì thì nói nghe anh.

Hoàng Thanh tấp xe vào quán cà phê.

- Chúng mình vào đây uống nước đi.

Xuống xe, anh cầm túi xách trên tay Ái Châu rồi cùng vào quán:

- Em uống nước ngọt nghen?
- Dạ.

Hoàng Thanh gọi một ly cà phê và một chai nước ngọt. Xong, anh ngồi xuống cạnh Ái Châu.

- Có lẽ chúng ta nên tạm hoãn đám cưới lại.

Ái Châu thảng thốt:

- Tại sao phải hoãn. Anh giận chuyện chị Hai em nói lúc nãy à? Cùng lắm chúng ta ra ngoài thuê nhà ở.

- Không, anh chị Hai em nói đúng. Đi lo cho Vũ Quyên, có thể anh mang vi trùng về nhà.

Ái Châu tức giận:

- Vi trùng cái gì mà vi trùng. Anh thừa biết căn bệnh này lây qua đường nào mà?

- Nhưng bỏ Vũ Quyên trong hoàn cảnh này, lương tâm anh không cho phép, dù lúc này đây tình cảm anh dành cho cô ấy chỉ còn là tình người với tình người.

- Em đâu có không cho anh lo lắng Vũ Quyên. Anh không thể hoãn đám cưới. Thiệp in xong rồi, áo cưới cũng đã đặt may.

- Nhưng mà thiệp chưa phát đi. Áo cưới chúng ta có thể gọi lại.

- Như vậy là...anh chia tay với em?

- Anh...xin lỗi.

Ái Châu bật khóc, cô ôm cánh tay Hoàng Thanh:

- Em không cho phép anh có cái quyền bỏ em. Em yêu anh, anh vừa nói với em tình cảm anh dành cho Vũ Quyên chỉ là tình người với người, tại sao anh lại muốn chia tay với em? Em không chịu đâu.

- Em có thấy là giai cấp chúng ta chênh lệch không?

- Không thấy!

- Lấy anh, em sẽ nghèo.

- Em chịu được.

Hoàng Thanh lắc đầu:

- Tội gì em phải hy sinh vì anh như thế?

- Bởi vì em yêu anh.

Hoàng Thanh xúc động ôm qua người Ái Châu. Cô cho anh tình cảm nhiều quá, anh biết cư xử như thế nào đây?

- Em sẽ cùng anh lo cho Vũ Quyên. Tạm thời anh ở nhà anh chị Hai cũng được, rồi tìm thuê nhà. Cưới xong chúng mình về đó nhen anh.

Hoàng Thanh dụi mặt vào tóc người yêu, lòng đầy cảm xúc.

- **Ủ**a, chú Thanh!

Nhìn thấy Hoàng Thanh, chị Vân đơn đả đi ra, chứ không như hơn một năm trước, khi Hoàng Thanh từ Đà Nẵng vào đến với chiếc va li con.

- Bữa nay chú rảnh hay sao về thăm anh chị vậy?

Hoàng Thanh xuống xe, anh tắt máy và cho chìa khóa chiếc xe của mình vào túi:

- Em về đây ở chờ thuê nhà, và đám cưới xong, em đi có được không?

Vân xun xoe:

- Sao không được. Chà! Cưới vợ giàu, người ta mua nhà chứ ai lại thuê nhà chú Thanh?

- Em thuê nhà thôi. Gần đám cưới, em ở nhà Ái Châu cũng bất tiện, nên em về đây.

- Được mà, nhà của anh chị thì cũng như nhà của chú thôi.

Hoàng Thanh chán ngắt giọng điệu của chị dâu:

- Em sẽ không ăn cơm ở đây, chỉ đến tối mới về ngủ, tắm rửa. Chị cầm số tiền này xem như em phụ tiền điện nước.

Mắt Vân sáng lên, chị nhìn số tiền trên tay Thanh, vồn vã:

- Được. Ăn nhiều chớ ở bao nhiêu. Chú cứ lên gác ngủ với thằng Dự.

Thanh cầm túi xách đi ngay lên gác. Vân nhìn theo mỉm cười. Đúng là hên, đã tối rồi còn ba trăm ngàn. Dũng đi ra, anh ta kịp nhìn thấy vợ giấu nhanh tiền vào túi áo.

- Bà không cần giấu. Thằng Thanh về đây ở à?

- Ừ. Chú ấy nói chờ thuê nhà, sắp đám cưới, ở nhà gái coi không được.

- Cái thằng, cưới vợ giàu sao không đòi bên kia mua nhà. Bà phải bảo nó chứ.

- Thì tôi nói rồi. Có lẽ chú ấy cũng đòi hỏi, sau khi gạo thành cơm, bên kia cũng bỏ tiền ra cho con gái của họ thôi.

Dũng dợm bước lên lầu, Vân giữ lại:

- Ông lên đó chi vậy? Định xin tiền chú ấy hả?

Dũng hất tay vợ ra:

- Anh em tôi lâu quá không gặp nhau, nay nó đến đây ở, tôi muốn nói chuyện với nó một chút không được hay sao mà bà phải thắc mắc?

- Thì được, ai nói gì đâu. Tôi có tiền còn lo trong nhà này, chứ còn ông có tiền là đề đóm, cò bạc hết.

- Nè! Tôi cò bạc chứ đâu có đề cái nhà này đỏi, sao bà nói hoài vậy.

- Không có con này, cái nhà này đỏi xanh xương chớ ở đó phiền ông.

Trên gác, Hoàng Thanh thở dài đi ra ban công. Về nhà này, anh lại nghe những điệp khúc cãi vã tiền bạc ấy. Lòng Hoàng Thanh đầy phiền muộn.

Vũ Quyên lóng ngóng đợi Hoàng Thanh. Nhìn thấy anh từ xa, cô vui vẻ kêu to:

- Anh Hoàng Thanh!

Hoàng Thanh chạy nhanh đến. Chiều nay Vũ Quyên có vẻ tươi tắn. Trong chiếc áo của trại, trông cô bé nhỏ đến tội. Anh ôm cô vào tay của mình.

- Chiều nay thấy em tươi tỉnh như thế này, anh mừng lắm.
- Em tươi tỉnh để đón anh đó. Anh mua quà gì cho em vậy?
- Nho, táo và kẹo.

Hoàng Thanh đưa cho Vũ Quyên bịch trái cây. Vũ Quyên mở ra, cô tíu tít:

- Có phải hôm này công việc của anh kiếm được nhiều tiền lắm hả?
- Cũng không nhiều lắm. Anh không phải tốn tiền nhà, cũng không tiêu xài gì nhiều, với lại sau này anh tập tành viết tiểu thuyết nên có thêm thu nhập.
- Anh viết tiểu thuyết?
- Ừ. Cũng ra được mấy cuốn.

Vũ Quyên reo lên:

- Hay quá! Vậy hôm nào anh đưa em xem nhé. Hồi nhỏ, anh đã giỏi văn, bây giờ viết sách chắc là hay lắm. Bán có sách chạy không anh?
- Anh cũng không biết nữa. Nhưng từ bản thảo thứ nhất, thứ hai, thứ ba người ta chịu mua, là sách bán được.

Vũ Quyên ôm cánh tay Hoàng Thanh, cô trêu anh:

- Vậy phải gọi anh là nhà văn mới được. Nhà văn Hoàng Thanh.

Hoàng Thanh phì cười dìu Vũ Quyên ngồi xuống băng đá trong vườn hoa:

- Anh đã tiến lên được, vậy em cũng phải hứa với anh là em dứt bệnh đó.

Vũ Quyên nhăn mũi:

- Em sẽ cố gắng. Ở trại nói, sau sáu tháng nếu em bỏ được thuốc, em sẽ được xuất trại trở về xã hội.

- Hãy cố gắng lên! Tương lai em đang ở phía trước.

- Vậy trong tương lai của em, có anh không?

Hoàng Thanh lúng túng, anh không biết mình trả lời câu hỏi này như thế nào nữa.

Nhìn vẻ mặt của anh, Vũ Quyên tắt nụ cười:

- Em đòi hỏi quá đáng phải không? Em đã nhiễm HIV, em đâu có quyền làm hại anh. Cứ nghĩ em sẽ chết trẻ, lòng em đau đớn vô cùng.

Hoàng Thanh vội ôm qua vai Vũ Quyên:

- Bây giờ có thuốc đặc trị, em sẽ vượt qua được mà.

- Chưa chắc đâu anh, chỉ kéo dài thêm sự sống vài năm. Mà em có ra ngoài xã hội sống đi nữa, nếu như người ta biết em bệnh, người ta sẽ tránh xa em ngay.

- Không có đâu em. Khi nào em xuất trại, anh sẽ tìm cho em việc làm.

Vũ Quyên gượng vui với một tương lai Hoàng Thanh vẽ cho cô. Cô sẽ làm lại cuộc đời.

Ấp hai bàn tay anh lên má mình, Vũ Quyên mơ màng:

- Chúng mình vẽ lại ước mơ như ngày nào phải không anh? Căn nhà bên dòng sông Hàn...

Hoàng Thanh ngượng ngập cúi đầu. Anh không thể nào nói lên sự thật, dập tắt niềm hy vọng trong Vũ Quyên. Khi nào cô thực sự bình phục, anh sẽ giải thích cho cô hiểu, giữa hai người sẽ chỉ còn là tình bạn, anh không thể phụ bạc Ái Châu. Ái Châu đối với anh tình nghĩa biết bao nhiêu.

Lúc này cần cho Vũ Quyên niềm vui, để cô vượt qua căn bệnh tai ác, chỉ cần suy sụp là Vũ Quyên đi vào bế tắc ngay.

- Quyên này! Có lẽ hai ngày nữa anh không vào thăm em được. Anh phải đi công tác ở ngoài rồi còn về Đà Nẵng. Mẹ anh... gọi anh về đó.

- Vậy hả? Không sao đâu, không có anh em sẽ xem ti vo hay đọc báo. Nhưng mà về Đà Nẵng, anh đừng nói với ba em cả ghen, chỉ làm cho ba má em thêm lo cho em.

- Anh biết rồi.

Bóng chiều đỏ dài màu thẫm tối. Vũ Quyên lưu luyến từ giã Hoàng Thanh.

- Đi xe cẩn thận nghe anh.

- Em vào trong đi. Nhớ ngủ cho ngon!

- Bye.

Vũ Quyên tinh nghịch đưa bàn tay lên chào từ biệt. Cô nhìn theo dáng anh đi, dĩ vãng chợt hiện về dịu êm cả lòng.

Ái Châu hài lòng ngắm căn phòng. Cô và Hoàng Thanh sắp dọn cả ngày nay, và bây giờ gọn gàng ngăn nắp. Treo bức rèm xanh này lên nữa thôi, căn nhà sẽ mang về ấm áp của một gia đình.

Hoàng Thanh cũng ngăn người ra ngắm:

- Em có đôi mắt thẩm mỹ, bài trí trang nhã lịch sự. Anh thích lắm!
- Bây giờ mình nghỉ mệt đi tắm rửa, rồi đi mua cơm về ăn nhen anh, em đói rồi.
- Em tắm trước đi, anh đi mua cơm cho.

Ái Châu xoa hai tay vào nhau vui vẻ, cô bằng lòng với mái ấm của mình. Hai ngày nữa là đám cưới, dù cho mẹ và anh trai chị dâu có không vui đi nữa, thì đây cũng là cuộc đời do cô tự chọn, và cô không hề hối hận với sự lựa chọn của mình.

Ái Châu vừa tắm xong, Hoàng Thanh cũng vừa mua cơm về.

- Em đói hay là ăn trước đi, chờ anh tắm xong cơm sẽ nguội mất không ngon.
 - Không, em đợi anh. Từ nay mình làm điều gì cũng phải có đôi chứ anh.
- Hoàng Thanh bật cười búng mũi người yêu.
- Vậy thì anh sẽ tắm nhanh.
 - Ngày mai, anh có phải đi thăm Vũ Quyên không?

- Không, anh nói với cô ấy là anh bận công tác về Đà Nẵng nữa. Cô ấy vui vẻ và bình phục nhiều rồi. Khi nào cô ấy thực sự bình phục, anh sẽ nói rõ chuyện của chúng mình. Anh không muốn em hiểu lầm rồi buồn anh.

- Em biết anh yêu em mà.

Ái Châu kiễng chân hôn vào má Hoàng Thanh:

- Đi tắm đi anh. À! Anh có định sau này lo cho Vũ Quyên như thế nào không? Em nghĩ nên gởi cô ấy vào chỗ của người nhiễm bệnh. Bây giờ ở đó có nhiều công việc, và họ không đói xử phân biệt.

Hoàng Thanh gật đầu:

- Anh cũng nghĩ như em vậy. Thôi, anh đi tắm đây.

Anh cười nháy mắt với Ái Châu rồi biến đi sau cánh cửa phòng. Ái Châu cười quay đi. Cái nháy mắt của anh, làm cho cô rung động cả cõi lòng, và thấy yêu anh hơn bao giờ hết.

Nếu như không có bóng dáng Vũ Quyên lẩn khuất, Ái Châu thấy mình hạnh phúc trọn vẹn hơn. Tình yêu của cô và anh không thể nào bằng tám năm tình cảm của anh và Vũ Quyên. Nhưng anh chẳng nói với cô, mỗi tình cuối trong đời sẽ là mối tình vĩnh cửu tha thiết nhất.

- Em nghĩ gì mà thù người ra vậy?

Hoàng Thanh ra đến, anh mặc bộ đồ pyjama mới, mới tắm trông anh đáng yêu làm sao. Ái Châu ngả người ra sau cho người cô chạm vào ngực anh.

- Ngày mai anh về Đà Nẵng, em sẽ ở đây một mình.

- Không muốn anh về Đà Nẵng à? Này, cô vợ tương lai của anh! Nếu anh không về ngoài đó, ai mời ba má vào đây chủ hôn đám cưới của chúng ta đây? Mình xa nhau có ngày thôi mà.

- Người ta thường nói, khi hai người yêu nhau, dẫu xa nhau một phút cũng thấy nhớ nhau, phải không anh?

Hoàng Thanh phì cười:

- Anh cứ tưởng em khô khan, ai dè cũng lãng mạn quá trời luôn.

- Chê em phải không?

- Ai mà dám chê em.

Hoàng Thanh bế bổng Ái Châu lên đôi cánh tay rắn chắc của mình. Anh nhìn sâu vào mắt cô say đắm, đôi làn môi tìm nhau, cho nhau nụ hôn ngọt ngào.

- Mình ăn cơm đi anh!

Tiếng của Ái Châu kéo Hoàng Thanh ra khỏi khao khát. Anh cụng đầu vào cô, rồi kéo ngồi xuống ghế, lấy hai hộp cơm ra...

- Cơm gà quay ngon lắm. Mùi gà quay thơm chưa. Ủm...

Hoàng Thanh xé miếng thịt gà đút vào miệng Ái Châu. Ái Châu vừa ăn vừa nhìn người yêu. Ánh mắt trao nhau dịu dàng yêu thương.

- Cậu thật thức thời và may mắn cưới được cô vợ giàu, khi mới vào Sài Gòn hơn một năm.

Giọng Dũng đầy ganh tị:

- Cũng được. Cậu được ba lo lắng thương yêu, nên cho học đại học; còn lúc anh học hết lớp mười hai xong, ba đâu có cho đi học đại học, bảo nhà nghèo nên

bất nghĩ học phụ gia đình buôn bán. Cho nên cậu cưới vợ giàu rồi, cũng phải biết nghĩ đến anh chị mà phụ anh chị nuôi cháu.

Hoàng Thanh thở hắt ra. Anh muốn nói, nếu không bị đuổi ra khỏi nhà buổi chiều ấy, chưa chắc anh gặp Ái Châu. Nhưng thôi, trong ngày cưới của mình, anh không muốn có gậy cãi nhau.

- Được rồi, em sẽ không quên ơn anh chị đâu.

Nãy giờ ngồi yên, bây giờ ông Hoàn Văn mới bày tỏ sự tức giận. Ông bỏ ly rượu xuống, mắt nhìn Đại Dũng giận dữ:

- Đúng rồi, em con nó phải cảm ơn con, vì con đã để vợ mình đuổi em trai mình ra khỏi nhà vào buổi tối, khi nó mới vừa chân ướt chân ráo đến Sài Gòn. Nhờ như vậy nó mới gặp được vợ tốt. Con nên nói như vậy đó Dũng. Ba thật xấu hổ thay cho con.

Đại Dũng nhăn nhó:

- Ba nghe thằng Thanh nói bậy bạ rồi.

- Vậy con cho là con đúng, phải không?

Thấy ba có vẻ giận, Hoàng Thanh vội can ông:

- Ba! Hôm nay ngày gia đình họp mặt, chuyện củ, mình bỏ đi ba. Ngày nay con cũng có việc làm ổn định, và vui nhất con cưới vợ. Về công việc, sách của con được in ra và bán trên thị trường cả nước, con vui lắm ba ạ.

Ông Văn vẫn tức giận:

- Con đừng có bao che cho anh chị của con. Ba nghĩ mà giận. Con vì cứu đứa bé mà anh chị con hắt đuổi ra đường vì sợ con báo cơm. Tại sao nó có thể cư xử như vậy, bây giờ lại còn muốn nhờ con. Cưới vợ giàu đi nữa, mình không trông mong vào tiền bạc của người ta, để người ta khinh mình.

- Dạ, con hiểu rồi ba. Nhưng ba cũng đừng giận anh chị Hai con. Thật ra trước cái nghèo, chị ấy phải cân phân, cân nhắc khi muốn tiêu tiền.

- Rồi tính toán với tình thân máu mủ ruột rà nữa hay sao? Ba mong sau này vợ chồng con nên có cách cư xử khác hơn nữa, Dũng ạ.

Biết lỗi, Đại Dũng cúi đầu nhận lỗi:

- Con sẽ sửa chữa sai lầm của mình thưa ba. Dù sao ba cũng phải công nhận sự hy sinh của con, làm anh trai lớn, gia đình nghèo phải nghỉ học sớm. Bây giờ em con đưa nào cũng vào đại học hơn con, ba phải hiểu là con mặc cảm thua kém.

Hoàng Thanh vội vàng an ủi:

- Em hiểu sự hy sinh của anh mà anh Hai. Em hứa sau này khá, em sẽ luôn giúp đỡ anh chị.

Chị Vân tươi nét mặt:

- Chị cũng mong chú biết nghĩ đến anh chị thôi.

Giọng ông Hoàn Văn dịu lại:

- Sáng mai bốn giờ là lên đường về Sài Gòn. Thôi, tắt cả đi nghỉ sớm đi, để sáng dậy sớm. Đám cưới tuy rằng mình không phải lo nhiều, nhưng cũng mệt lắm đó.

- Dạ.

Hoàng Thanh ôm vai cha:

- Con đưa ba về phòng nghỉ.

Đưa ông vào phòng, Hoàng Thanh đóng cánh cửa lại, xong lui ra ngoài. Anh đi lên sân thượng. Trời đêm tối, sao mọc chi chít trên cao. Mùi của biển quen thuộc xộc vào mũi Hoàng Thanh gợi nhớ ngày xa xưa, những ngày vừa lớn lên và biết như thế nào là tình yêu đôi lứa.

Thời gian đi nhanh quá, chẳng bao giờ trở về khởi điểm. Ngày hôm qua và ngày hôm nay, chẳng thế nào giống nhau. Anh và Vũ Quyên, tất cả đã thành kỷ niệm. Lời ước hẹn chung đôi tan vỡ.

Chúng mình đã không duyên nợ với nhau, thành thật xin lỗi em Quyên ạ. Mong rằng đời này kiếp này, cuộc sống của em bình yên, trái tim anh mới không thổn thức âu lo cho em.

Anh sẽ đàn những phím tơ chùng

Anh đàn mà chẳng có thanh âm

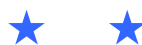
Chỉ nghe gió thoảng niềm thương nhớ

Để lúc xa vui đỡ nhớ nhung.

Hãy tha lỗi cho anh, Quyên ạ. Vì tình yêu anh cho em bây giờ chỉ còn là tình bạn, tình thương hại giữa con người với người. Anh đang nghĩ về em đấy Vũ Quyên. Ngày nay anh không đi thăm, không hiểu em có ngoan không?

Nhĩ đến Vũ Quyên rồi Hoàng Thanh lại nghĩ đến Ái Châu với những tình cảm dịu dàng. Đêm nay, có lẽ cô cũng đang nghĩ về anh, như anh đang nghĩ đến cô.

Ái Châu! Anh yêu em. Hãy tin vào anh đi, tuy rằng tâm hồn anh lẩn khuất hình bóng Vũ Quyên, nhưng đó chỉ còn là mối tình thương hại.

- **V**ũ Quyên!

Vũ Quyên sầm mặt xuống. Người cô mong lại không đến, anh vắng cả tuần nay rồi. Vũ Quyên không tin Hoàng Thanh quên cô, có lẽ anh đang rất bận.

Duy Hoàn lững thững đi vào:

- Chà! Trông em khởi sắc thật. Chúc mừng em, Vũ Quyên.

Vũ Quyên lạnh lùng:

- Tôi không tin là anh tìm tôi với ý đồ tốt lành. Tôi không để cho anh bán tôi lần thứ hai đâu.

- Sao em gặp anh lại nghĩ xấu cho anh vậy?

Vũ Quyên châm biếm:

- Xưa nay anh có là người tốt bao giờ đâu, cho nên Ái Châu bỏ anh là phải.

Bị Vũ Quyên nhắc đến Ái Châu, Duy Hoàn sầm mặt:

- Nè! Anh vào đây cốt nói cho em nghe hay một chuyện. Đừng có chọc giận, anh bỏ đi về đây.

- Tôi chẳng cần nghe chuyện anh nói, hay ho gì mà nghe.

- Em thật sự không muốn nghe sao? Hoàng Thanh đã làm đám cưới với Ái Châu.

- Đám cưới?

Vũ Quyên sững sờ, Duy Hoàn ném thiệp cưới vào tay Vũ Quyên:

- Mở ra mà xem đi!

Vũ Quyên cầm lên, cô run rẩy mở ra. Đúng là thiệp cưới, đã qua ngày cưới ba ngày.

- Hai vợ chồng họ đã đi hưởng tuần trăng mật. Nếu em không tin, anh cho em số nhà của họ.

Vũ Quyên cắn mạnh môi. Thì ra Hoàng Thanh nói dối cô, anh nói đi công tác và về Đà Nẵng, hóa ra là anh đi cưới vợ. Cả một lâu đài cô xây đắp từ lúc anh đến với cô, vụn đổ tan tành. Phải rồi, có ai yêu một cô gái như cô. Nước mắt Vũ Quyên ứa ra:

Duy Hoàn đặt tay lên vai Vũ Quyên:

- Nếu như em không muốn ở trại này nữa, anh sẽ giúp em trốn trại. Tội gì em ở đây cho cực khổ, mai một họ cũng tập trung em vào làng S.O.S, nơi nhốt những người bị bệnh. Em sẽ chết sớm. Sao, suy nghĩ đi, ngày mai anh cho cô Hoa giúp em.

Duy Hoàn ra về để cho Vũ Quyên với tâm sự ê chề, Hoàng Thanh lừa dối cô, Hoàng Thanh giả dối. Cuối cùng thì anh cũng cưới vợ giàu, cô vì anh mà cả đời sa chân lỡ bước...

Cánh cửa cổng không khóa theo hội ý của cô Hoa. Vũ Quyên nhìn trước nhìn sau rồi đi nhanh ra cửa.

Qua khỏi hàng rào trại, cô cởi chiếc áo của trại ném xuống chân và bắt đầu chạy. Một chiếc xe thắng lại, Vũ Quyên hét hồn nhìn lên. Nhận ra thằng Nam, cô đưa tay lên ngực thở. Nam giục:

- Lên xe mau đi, còn đứng đó!

Vũ Quyên vội ngồi lên, chiếc xe hấp tấp phóng đi. Xe vào đến ngõ cửa thành phố, Nam giảm tốc độ lại, xem như cuộc đào thoát đã thành công.

Nam chở Vũ Quyên thẳng về nhà mới của Duy Hoàn.

- Có anh Hoàn chờ ở trong nhà đấy.

Vừa thấy Vũ Quyên, Duy Hoàn đứng lên:

- Chúc mừng em đã thành người tự do! Nhưng mà đừng có đi lơ ngơ ra ngoài, sẽ bị bắt lại đó.

- Em biết rồi.

- Anh bảo tụi nó mua cho em mấy bộ quần áo mặc. Cứ lên lầu đi, tụi nó lấy cho.

Vũ Quyên đi lên lầu. Vậy là chưa đầy ba tháng trong trường phục hồi nhân phẩm, cô lại về đời. Cô sẽ gieo rắc cái chết khắp nơi khi mà không còn tình yêu của Hoàng Thanh nữa. Đồ lừa dối!

Căn phòng có cả rượu và thuốc lá. Lâu lắm rồi, Vũ Quyên mới được uống rượu và chìm ngập trong khói thuốc lá. Cô mở to nhạc, nhún nhảy quay cuồng. Buồn và đau khổ làm gì, những ngày trong trại vật vã và chỉ biết chờ đợi Hoàng Thanh vào thăm. Vũ Quyên không muốn sống những ngày vô vị nhạt nhẽo đó nữa, cô sẽ sống cho cô.